

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

COSAS DEL MÓNSTRUO.

OMENSEM ab un quèntet que tal vegada molts dels meus lectors ja l'hauran sentit contar alguna vegada; pero que per aquells que l'hajan olvidat ó que no l' conegan, será nou.

Era un capellá com molts ne corren y 'n correrán sempre, aficionat per demés á revestir los actes caure borrallons de foch.

religiosos ab tot l' aparato possible, com més espatarrant millor.

Un dia feya un sermó. Y després de posar los ulls en blanch, un sens fi de vegadas, impetrant del Altíssim lo cástich de la humanitat perversa, acabá cridant:

—¡Senyor! ¡contra 'ls blasemos, que cayga foch del cel!

Y ¡oh assombro! de la volta de la iglesia, per un de aquells forats pèls quals, en los dias solemnes s' apujan y s' abaixan las aranyas y 'ls salomóns, comensaren á caure borrallons de foch.

L' auditori estava consternat. Y 'l capellá, veyent lo efecte que produhia aquella pluja de foch, anava cridant:—¡Contra 'ls luxuriosos, que cayga foch del cel!... ¡Contra 'ls impios, que caiga foch del cel!... ¡Contra 'ls que diuhen mal del clero, que cayga foch del cel!

Lo foch no cessava un instant. Per últim, coroná 'l predicador aquella lletania de imprecacions, exclamant:

—¡Contra 'ls que lleixen la CAMPANA DE GRACIA, que cayga foch del cel!

Y en comptes de foch, lo que va caure de la volta de la iglesia, sigué la veu estentórea del sagristá, exclamant:

—¡Alto, mossen Baldiri, que l' estopa s' ha acabat!

Aquest quènto m' acut á la memoria á propòsit de las iras olimpicas del Mónstruo de la edat present.

Per ser lo visconde de Campo Grande, partidari de la continuació de las Audiencias, en especial de la del districte que li ha donat l' acta, D. Antón va abusarlo, cubrintlo ab lo foch de la seva indignació.

Sense tenir en compte antigüas amistats, ni serveys relevantes al partit, va excomunicarlo plé de furia, exclamant:

—¡Foch del cel contra 'ls conservadors que no 'm segueixin incondicionalment!

Peró, al efectuarse la votació, tres conservadors més, arrostrant las iras del Feo malagueño, van votar també la continuació de las Audiencias: lo qual, després del exemple anterior, es no sols una rebeldia, sino además una burla.

—¡Y D. Antón?—preguntarán vostés.

—Don Antón, tan fresch com si tal cosa. No va cubrirlos de anatemas, no va incendiarios repentinament, per una rahó molt senzilla. Se li havia acabat l' estopa.

Hem observat que á D. Antón l' estopa se li acaba molt prompte. Déu terho aixó que va malgastarla tant al principi de la restauració, quan la treya encesa per tots los poros contra 'ls republicans y contra las conquistas revolucionarias.

Llavors semblava verdaderament un moro de foch. Tot lo qu' estava al alcans dels seus disparos cremava espeternagant. Aixís va consumir sufragi universal, matrimoni civil, llibertat de imprenta, dret de reunió y de associació; en una paraula, tots los progressos deguts á la sempre gloriosa Revolució de Setembre.

¡Quanta estopa no va invertir en aquesta obra de aniquilament!

Per aixó avuy se troba tan desprovehit de combustible, que accepta, ó á lo menos aixís ho declara, tots aquells principis que avants abominava, totas aquellas llibertats inaguantables, per sas propias mans en altre temps destruhidas, y per sa propia virtut avuy resuscitadas.

Las acepta porque ja no té estopa per tornarlas á fer cendras.

Promet que las respectará, per no trobar cap més porta oberta en lo camí del poder.

Y no veu l' infelis, que aquesta porta no s' ha obert per ell.

Perque una de dos: es conservador ó s' ha tornat liberal. Com á conservador, ja no serveix; com á liberal, ja ocupa 'l puesto en Sagasta, qu' es la menos cantitat de liberal que avuy en dia puga desitjarse. Per lo tant, ni com á liberal, ni com a conservador ha de veure realisats los seus desitjos.

En un y altre concepte, se li ha acabat l' estopa.

Es curiosa, no obstant, la treta que tenia preparada. Baix la inspiració de 'n Silvela, que segóns diuhen sol mirar sempre las cosas ab ullera de llarga vista, volia fer acceptar pèl govern un projecte de ley demanant que 'l sufragi universal s' aplicqués avants que á l' elecció de diputats á Corts, á la de Ajuntaments y diputacions provincials.

Aixó á primera vista sembla molt democrátich y veritat?

Donchs ¿saben lo que 's proposava? Una cosa molt senzilla. Apelar á tots los medis fins á lograr que 'l cridessin pèl pròxim juliol á formar ministeri: renovar los ajuntaments y las diputacions á la mida del seu gust, y luego efectuar l' elecció de diputats.

En una paraula: preparar los cubilets pera fer lo joch de mans á cop segur.

Peró hasta ab aixó s' ha tallat de mitj á mitj. Si pèl juliol lo cridan, haurá de jugar net... y 'l sufragi universal li saltará á la cara.

Ara, ab l' afany d' adquirir personalitat propia, diu y assegura, que admesas totas las llibertats democráticas, baix l' aspecte polítich ja no queda res que fer, y que 'ls governs deuhen preocuparse exclussivament de la quèstió de las economias.

—Per aixó—diu—hi ordenat al partit, que votés com un sol home, la supressió de las Audiencias.

Bó será que 'ls diputats fassan lo possible per' agarrarlo. Al home per la paraula, y al mónstruo per la qua.

Per lo tant, desd' ara hauria de proposarse lo següent:

1.er Supressió de la meytat del contingent del exercit.

2.^{on} Reducció á una tercera part del pressupost del clero.

3.er Rebaixar tot lo que siga possible la llista civil. Y dirli al home que ara está per las economias:

—Alsa, maco: aquí té tres punts magnífichs per lluirse. Comensi á defensar aquestas economias que afectan als soldats, als capellans y al trono, y llavors y únicament llavors creurém en la seva sinceritat.

De altra manera, no extranyi que li diguém: —Eres Mónstruo y no te creo.

P. K.

ENTRE las audiencias que han de suprimirse, s' hi conta la de Antequera.

Y entre 'ls diputats que ab més empenyo van votar la supressió de las audiencias, s' hi conta en Romero Robledo.

Los antequerans están que no hi veuhen de cap ull, y juran y perjuran que no tornaran á elegirlo diputat.

Consti qu' en Romero Robledo, mantenint la seva opinió, ha fet molt bé.

Peró consti aixís mateix que 'ls antequerans, donantli carabassa, obrarán molt santament.

Alguna vegada s' ha de poder dir: *Póngase el sol por Antequera.*

En Bismarck ha dimitit lo càrrech de canceller del imperi alemany.

¡Tot s' acaba!

¡En Bismarck... en Cánovas... tot!

Prenguin exemple 'ls reys. Procurin ser bons minyons y algun dia trobaran la recompensa.

Aquí tenen al ex-emperador D. Pedro. Los republicans brasilenys acaban de adelantarli 100,000 duros y 's comprometen á passarli una pensió de 30,000 duros mensuals.

¡No val més aixó que rebuxinarse contra la voluntat del país, á riscos de perdre 'l cap ab la corona?

Aixís al menos se conserva 'l cap y la butxacá.

Prenguin exemple 'ls reys y no olvidin aquell aforisme castellá: «De lo perdido, saca partido.»

Portavan l' altre dia al cementiri al pare del conegut periodista Sr. Albaladejo, y eran dos quarts de onze, sense que 'ls capellans de la parroquia, contractats per las deu, haguessen comparegut á la casa mortuoria.

Quan més gran era la extranyesa dels concurrents al enterro, la família del difunt reb un recado, dihent que la comunitat, en vista de que queyan gotas, havia decidit esperar lo cadáver en la iglesia.

Y la familia, ab molt acert, va donar ordres de que lo enterro 's dirigís al cementiri.

Vels'hi aquí un fet que retrata de má mestra al nostre clero.

¿Es ó no es necessaria la seva ajuda espiritual envers los difunts? Si es tan necessaria, no 's comprén com se dispensan de donarla, per un motiu tan fútil com lo de caure quatre gotas. Y si no es necessaria, tampoch comprén com s'avenen á prestar un servey, que de res serveix al que 'l reb, per més que valga algunas pessetas á qui 'l presta.

Apart de aquesta consideració, no t'è disculpa que la pluja espanli de tal manera als ensotanats.

¿De qué 'ls serveix la teula, quan van vestits de per cada dia?

¿Y de qué la capa pluvial, quan se vesteixen de cerimonia?

Si tothom pensés com nosaltres, aviat acabarian la feyna.

Perque, vaja; «qui vol pescar sufragis, que s' mulli... 'l clatell.»

La construcció del Palau de Justicia está molt atrasada. En cambi la del Palau reat del Parch adelanta qu' es un gust... un gust pels monarquichs cortesans.

Los dos palaus se 'm figuran un arbre y una planta.

L' arbre 's xucla á la planta.

L' esperit monarquich dels nostres regidors, no deixa medrar al esperit de justicia.

Deyam la senmana passada que durant la present havian de descobrirse dos defraudacions a Cuba.

No es veritat: no se 'n ha descubert més que una; pero una que val per cinquanta.

Me refereixo á la de Matanzas, que feya cinch ó sis anys que durava.

A mi lo que 'm fa riure no es aixó, sino la formalitat ab que 'ls conservadors sostenen que ha de cohibirse enérgicament la propaganda qu' en favor de la anexió de la isla als Estats units está fentse á Cuba.

Sensible es aquesta propaganda; pero ¿cóm evitarla?

¿Cóm evitar que un vehi honrat que té lladres á casa, surti al balcó y reclami l' asistencia dels vehins?

Diu un periódich conservador que 'l plantejament del Jurat costa un dineral al país.

Més diners costa 'l clero y no serveix tant com lo jurat.

Lo govern portugués fa ja algún temps qu' está buscant lo que no té.

No content ab suspendre á l' Ajuntament de Lisboa per democrata y patriota, ha disolt los clubs republicans y está exercint una gran persecució contra la prempsa.

Un govern que aixís procedeix hauria d' encabessar la *Gaceta oficial* ab lo següent parte.

«La Revolució ha entrado en el noveno mes de su embarazo.»

Dilluns passat va obrirse á Berlin la conferencia internacional pera ocuparse de la qüestió obrera. Espanya estava invitada á assistirhi; pero Espanya, ni 'l dilluns, ni 'l dimars, ni 'l dimecres ni 'l Dijous havia nombrat encare als seus representants.

Espanya no va Berlin.

Prefereix quedar-se en *berlina*.

CARTAS DE FORA.—Ab las sevas trassas y manyas los carcundas, los intolerants de Masroig van lograr apoderarse del Ajuntament que feya molts anys administravan los liberals y republicans, y de bonas á primeras s' han donat á conèixer augmentant lo pressupost municipal en 937 duros. Aquests fanátichs iguals per tot arreu: al clatell molta llana, y á la punta dels dits unas unglas molt llargas.

Lo rector de Castellserá fa tot lo possible pera deixar la vinya del Senyor rasa de ceps. A una senyora molt religiosa se negá á confessarla, per tenir una filla que corre al estudi de D. Pere Murillo, sent aixís que no hi ha á la Iglesia cap manament que diga: «No concorrerás al estudi de D. Pere Murillo.» Pero l' odi del rector contra aquest mestre es tant cego que tampoch ha volgut absoldre á la filla de la casa ahont viu lo citat mestre, per estar embrassada y suposar que á la criatura que ha de neixer la registrarán civilment. Ab totes aquestas intemperancias aviat no quedarán ceps á la vinya... En aquest cas lo rector podrà plantarhi cebas.

Recomanam 'l escarbat pudent de Mollet als noys que van á doctrina que no llegeixin LA CAMPANA, perque put, y fins si 's crema, lo fum y la cendra que fa també put. ¡Y vegin lo que son las cosas! Ara ha resultat que lo que put realment es la rectoria de Mollet, desde que no se sab qui va ferhi una enramada de una sustancia que no té res de aromatica.

A Llisá de Vall, passen, segons nos escriuhen, cosas molt crespas, desde que 'l rector l' ha dada per insultar desde 'l peu del altar á determinats propietaris. Fa pochos dias dintre de un pou hi va apareixer una quantitat considerable de petróleo, ab la circunstancia de que 'l día avants lo rector havia tancat lo seu pou ab pany y clau... sens dubte perque l' esperit sant va avisarlo de que per allí corrian petroleros.—No seria mal que 'ls propietaris

insultats donguessen una passada al jutjat, á veure si aquestas cosas son dignas de mereixer la seva atenció.

Un detall sobre la barrabassada del rector de Garcia que mencionavam en l' anterior número. Per assegurar més bé 'l cop, y á fi de que 'l dimoni no corregués cap perill, va treure 'ls noys de 14 ó 15 anys, alguns dels quals usan pistola ó ganivet, quedantse sols ab las xiquetas. De altra manera, 'l sagristá disfressat de Banyeta, polser se 'n hauria fet deu pedras. De totes maneres aquesta broma mística ha costat la vida á una pobre nena, y no sabem que fins ara la justicia haja fet veure á Mossén Magí, que aqueixas barbaritats se pagan caras.

¡PRÓXIMA Á PUBLICARSE!

DRAPETS AL SOL

HUMORADA ESCANDALOSA, EN VERS

PER C. GUMÁ

— Ab ilustracions d' un popular artista. —

Los nostres corresponsals poden comensar desde ara á fer los pedidos.

SANTIFICACIÓ DE LAS FESTAS.

Los católichs de Barcelona s' ho han pres a la valenta. S' han reunit baix la presidencia de D. Jaumé, acordant que farán tot lo imaginable perque se santifiquin las festas.

Per santificar las festas, ells entenen que s' han de tancar las botigas y no ocupar-se en cap treball.

De manera que si 'l verb *santificar* es sinóim de *no treballar*, los que no fan res los que s' passejan tot lo día, son las personas més *santas* de la terra.

Los treballadors, al declararse en huelga, haurán de dir que s' declaran en *santificació*.

Los que viuen de renda y passen dias, senmanas y mesos sense fer res, podrán assegurar que viuen en una *santificació* perpétua.

Y ara no 'm digan que exagero, perque en bona lógica si fer festa un día á la senmana constitueix una virtut, fer festa tots los set dias de que la senmana 's compon, es practicar la mateixa virtut multiplicada per set.

O aixó es aixó, ó las matemáticas son una mentida com un temple.

¡Una mentida com un temple!
Ara vegin de quina manera brotan de la punta de la ploma afirmacions que molts tindrán per heréticas ó impias, y que no obstant... no obstant...

Perque, van. os á veure, ¿no es molt extrany que mentres los católichs bregan com uns desesperats pera conseguir que 'ls dias festius se tanquin las botigas y no 's treballi, estigan obertas las iglesias, y allí s' exerceixin actes del culto degudament retribuïts y subjectes á tarifa?

Vagin un día de festa á encarregar una missa, un combrregar, un bateig ó un enterro, ¿ls hi farán de franch, per ventura?

Assisteixin á una funció de iglesia, y prenguin una cadira pera donar algún descans al cos: ¿los deixarán la cadira sense cobrar lo lloguer establert?

Ja veuhen que aixó no són missas ni altres devocions, sino cadiras, que ab lo que redituán en una iglesia regularment concorreguda, cada mes podrían comprarse noves; y que per consegüent constitueixen un negoci enterament profa, de un mil doscents per cent anual.

Donchs si tot aixó es cert, ¿quina autoritat moral tenen ells pera predicar la santificació de las festas?

Per la meva part ja están ben llestos.

Y com jo pensarán molts industrials, que s' refian del diumenje al dematí, de las úniques horas que tenen lliures la gent que treballa tota la senmana, pera fer las sevas compras.

Y després, incrustinse aquesta máxima en la memoria:

—«No 't fihis de aquells que fins quan volen donar llum fan pagarte 'ls ciris.»

P. DEL O.

BONA SITUACIÓ.

En Cánovas y en Sagasta tenen á en Romero al mitj: tots dos li tiran requiebros, portats pel mateix desitj. L' un á dreta, l' altre á esquerra, la orella li están xiulant, y, per orden alfabético, d' aquest modo van parlant:
—Créume, noy—li diu en Cánovas— si 't resols á torná ab mí, tindrás ranxo en abundancia y credenciales á desdó.
Serás tinent de la colla, empuñarás lo pendó, tindrás la clau de la caixa hont amaguem lo turró. Siga que siga 'l que fassis, no ho criticarà ningú, y 'l día que jo 'm retiri lo meu heréu serás tú.

—No 'l creguis á aquest camándula— diu en Sagasta, somrihent— si vols honors y prestigi, vinaten ab mí corrent. Las promesas d' aquest tipo, son tot ganas d' enrahonar: no manant, com ell no mana,

¿qué dimontri 't pot donar?

Jo sí que 't puch parar taula

y deixarte entrá al rebost,

y darte turró á cabassos

y omplirte de pans la post.

—¡Ilusions!—replica 'l mónstruo—

tot aixó que 't diu aquet,

es perque 's pensa ser l' amo

tota la vida... ¡Pobret!

Ell ara es al candelero,

pero ¡quí sab si demá

se li acabarà la corda

y se 'n anirà á nanná!

Tothom diu que 'l fusionisme

está ja á punt de mori:

per la tant, no sigas tonto,

créume, vinaten ab mí.

—No, Romero—torna l' altre—

gasto molt bona salut,

y 'l que vulga derribarme,

se 'm figura que ho té brut.

En lloch tindrás las ventalljas

que en lo meu partit tindrás:

tú ordenarás lo que vulgas,

tú farás, tú desfarás.

¿Vols que jo t' abrassi en públich?

¿vols presidir lo Congrés?

¿vols se avuy mateix ministre?

Digas lo que vols, t'eu es.

—¿Ell te dona una cartera?—

diu en Cánovas:—¡Pues jo

te 'n dono dugas, tres, quatre!...

No hayém de renyir per xó.

Los amichs que tú 'm designis,

desseguit serán empleats,

y quan fem eleccions novas,

te daré vint diputats.

—¿Vint diputats? ¿Y tú escoltas

proposicions tan bunyols?

Jo te 'n donaré quaranta

y hasta cinquanta si vols.

—Si vens ab mí, 't brindo 'l mando.

—Jo 't regalo 'l turró meu.

—Jo t' aixeco quatre estatuas.

—Jo 't faig papa.

—¿Jo 't faig Déu!—

En Romero se 'ls escolta

ab molta tranquilitat.

girantse com un autómata,

del un al altre costat.

Y un moment en que 'ls dos callan,

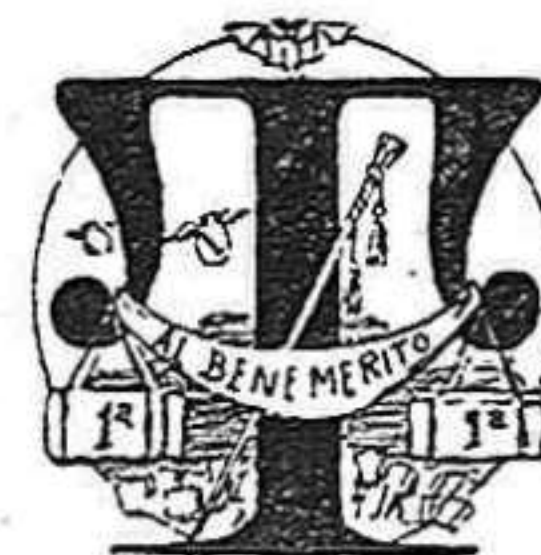
diu tot serio:—Au, caballès...

continúbin la subasta;

á veure ¿quí 'n dona més?

C. GUMÁ.

CASAMENT DESBARATAT.

or Madrid, tot Barcelona, tot Espanya 'n va plé. Ha sigut un escándol dels més ruidosos que registran las crónicas.

L' historia es tan salada com instructiva, y no podém resistir al desitj de acabar-la d' esbombar, ja que altres han comensat á ferho.

Se tracta d' un projecte de casament, que s' estava pastelejant desde

una pila de mesos há.

Ella es jova, rica, guapa y ocupa una posició brillantíssima. Bastará dir qu' es coneguda en totes las provincias y que á tot arreu té drets, fincas y possessions.

Ell es ja de certavedat corcat en extrém y bastant antipático. De fortuna n' ha tingut; pero avuy, á causa de la seva mala conducta, ha quedat poch menos que reduhit á la indigencia.

Los seus noms... pero ¿per qué hem de dir los seus noms, si actualment van de boca en boca?

Suposém, donchs, qu' ella 's diu Joana y ell Joan. No es més que una suposició.

¿Cóm y quan va concertarse aquest desigual é inverosímil casament?

No es cap misteri. La Joana es generosa y molt bona xicota. No dirém que siga completament cándida é ignocenta, ja que aquest casament, encare que no ho sembli, li convé; pero s' ha de confessar que podia haver trobat millors partits.

En Joan es gat vell; la sab tan llarga com qualsevol altre... y encare una mica més. Va comensar rondant á la noya, tirantli floretas, fentli present que li convenia algú que li dongui apoyo y protecció—perque la Joana es orfe— y va acabar per conquistar lo seu cor, arrancantli 'l sí.

Tractat y convingut lo casament, va fixarse día pera la cerimonia... ó millor dit no va fixarse. Van quedar senzillament en que s' casarian lo día que las joyas estarian llestas.

—Faig ferte unas joyas espléndidas,—diu que va dir en Joan á la promesa—y tan bon punt l' argenter me las entregui, á la iglesia, la benedicció... y *consumatum est*.

—¿Que tardarán molt temps á entregartelas?—va preguntarli ella.

—No ho sé: es cosa de molta feyna.—

Comensan á passar dias y dias. Després passen senmanas, y al últim arriban á passar mesos.

La núvia s' escama y diu al bon Joan:

—¿Cóm están las joyas?

—Ara m' arribaré á casa l' argenter, perque las activi.—

Passa un altre mes.

Altra vegada la núvia empren al promés:

—¿Y las joyas?

—Ara vaig á cal argenter, á manarli que las acabi.—

Y en efecte: cada vegada que ho deya, anava á casa l' argenter.

Pero l' artista no acabava las joyas may.

—¿Qu' es extrany!—pensarán probablement tots los

lectors.

En efecte: molt extrany. Tan extrany, que la núvia també a extranyarho y va volguer sapiguer á qué obehia aquella casaca.
 Se 'n va á casa del argenter y li pregunta:
 —¿No es aquí que fan unas joyas per encàrrech del seyyor Joan?
 —Sí, senyora.
 —¿Per qué no las acaban? ¿no vé ell cada día?
 —Justament per xó están atrassadas: porque ell cada día vé.
 —¿Pero no 'ls diu ell que las acabin?
 —Al contrari: lo que 'ns diu cada vegada que vé, es que no las acabém, que las entretinguém forsa.—
 La Joana ho va comprendre tot
 En Joan no pensava ni remotament casarse ah ella. Lo que 'l sátrapa volía era tenirla entretinguda, per explotar las relacions d' ella y viure del crédito de la pobra Joana, sense cap compromís per part d' ell.
 Pero la cosa no li ha sortit bé. La promesa li ha vist lo joch y se l' ha tret del davant ab quatre fástichs.

La historia está acabada.
 Ara aném á un' altra cosa.
 Senyor D. Joan Sagasta: ¿que t' ganas de que li passi lo mateix ab donya Joana Democracia?
 Miri que corra l rumor de que vosté va cada día á cal argenter congrés, en carregantli que entretingui forsa las joyas-sufragi universal...
 ¿Vejam si també la promesa li donará un xasco!

FANTÁSTICH.

A Regencia, que aixís se titulava 'l periódich defensor de 'n Romero Robledo, ha cambiat lo seu nom per lo de El Clamor.

Aixó vol dir que D. Paco ja no espera res de la regencia, y que per alcansar alguna cosa 's refia del clamor.

Ja ho diu lo refrán: «qui no clama, no mama.»

Lo Petit Duc acaba de publicar una carta. En Felipin recomana als seus partidaris que s' abstinjan de reclamar lo seu indult.

«Prego als meus amichs—diu—que no pronuncihin la paraula gracia La presó es més soportable que 'l desterro, porque la presó es la terra de Fransa.»
 ¿Veritat que canta com una calandria aquest xicot?

Ja veurán com ara 'l govern de la República no se 'l podrá treure de sobre de cap de las maneras.

Si l' indulta y l' envia a la frontera, apenas los seus acompanyants girin la esquena, es capás de tornarse'n á dintre, dihent:

—Agaféume: la presó antes que 'l desterro. La presó al menos es Fransa.

Y estará prés tota la vida.

Jo crech haver descubert los motius verdaders de aquesta preferencia patriótica á primera vista, pero en realitat filla de sentiments menos elevats.

Lo Petit Duc, qu' es un gurmant de primera, sab de sobras qu' en lloch més del mon ha de trobar cuyners á l' altura dels francesos.

Per aixó 's queda á Fransa, mal tinga d' estar prés.

Lo seu lema es lo següent: «Antes l' estómach que la llibertat.»

Lo Sr. Maluquer va visitar á la reyna regent invitantla á concórrer al tercer centenari del Cristo de Igualada.

Dirá 'l Sr. Maluquer que ha cumplert sa obligació...
 ¿Y 'l Cristo de Balaguer qué li dirá ab tot aixó?

Crida la senyora á la minyona y li diu:

—Marieta, arribat á la sagristia y demana quatre butlles de carn y quatre d' ous.

Després de donarli 'ls diners, li pregunta:

—Vamos á veure ¿cóm ho dirás?

La minyona, ab veu ben clara:

—Demana quatre butlles de carn y quatre d' os.

En Pidal, aquell home de la veuharra, que quan parla fa tremolar los vidres de la claraboya del Congrés, va dirigir un insult al diputat Suárez Inclán, y aquest va dirli:—Afora 'ns veurem las caras.

Y tal dit, tal fet: va enviarli dos amichs á demanarli una satisfacció.

En Pidal va respondre:

—Senyors, jo soch católich; y com la Iglesia condemna 'l desafío, no puch acceptar las sévas proposicions.

Y va quedarse tan tranquil.

De manera que un católich pot insultar á mansalva á qui li vinga bé.

Y en Pidal més que ningú, porque en Pidal, á més de católich, es manco, y per lo tant está impossibilitat de manejar las armas.

Vostés exclamarán:—¿Manco en Pidal! ¿Desde quán?
 —Desde que va dir que avants d' conciliar-se ab en Cánovas se tallaria la ma dreta. Y com no sols va conciliarshi, sino que fins va serhi ministro...

—¿Y 's va tallar la mà per serho?
 —Cá, nó: la Iglesia católica prohibeix aquestas mutilacions... pero moralment es manco. La ma dreta sols per una cosa fa servir-la: per cobrar la cessantia y firmar la nómina.

Una curiositat:
 En Sagasta pare va votar la supressió de las audiencias; en Sagasta fill va votar la continuació de las mateixas.

En vista de aquesta feta avuy dia diu tothom:
 —¿Cóm pot fer creure al partit si no sab fer creure al noy?

Ara diu lo govern alemany que si 'ls socialistas han obtingut tants vots es senzillament porque molts d' ells ván votar dugas vegadas.

De manera qu' es tal l' odi que sent en Bismarck pels socialistas, que ab la imaginació, á falta d' altres medis, de cada un ne fa dos.

Una proposició.
 Ja que Lleó XIII ha volgut que 'l dia de Sant Joseph fos festa, devém acceptarho ab agrahiment tots los demócratas del univers, dedicant un dia tan senyalat á solemnizar lo recort de Mazzini y Garibaldi.

Que son los dos Josephs més trempats del sigle XIX.

Un jove casat de poch, immediatament després de haver-se fet una casa al Ensanche, digué á la seva sogra:

—En proba del gran carinyo que li professo, li cedeixo 'l primer pis de la casa nova. Vagissen 'hi á viure desseguida, que jo no li cobraré lloguer.

Tota cofoya la sogra s' hi va instalar; pero al cap de un ó dos mesos lo gendre li va entaular lo desahuci.

—¿Y aixó? deya la sogra.

—Necessito 'l pi: per mi, li responia 'l gendre.

—¿Donchs porque vas fermhi venir si tan aviat me 'n bavias de treure?

Lo gendre ab molta franquesa:

—Perque m' aixugué las parets.

Es curiós. Dimars, al anarse á obrir la sessió del Congrés, se presentá un tipo vestit de rigurosa etiqueta, anunciand que anava á jurar lo càrrech de diputat. Ja li havian obert lo llibre dels evangelis y posat lo cuixí porque s' ajennollés, quan compareix un diputat y declara que aquell senyor es un infel·li qu' está tocat de l' ala.

Un boig que ab una mica mes fa bitllas.

Jo l' hauria deixat jurar, per veure després ahónt se hauria assegut.

M' hi jugo 'l coll, que se 'n va de dret al banch blau, entre 'ls ministres. Encaré que tal vegada en Cánovas se 'l hauria atret. Perque 'l dia que 'l Mónstruo puji, ja tothom ho diu: governará de boig.

Si 'l país desitja economias, es precis que 's desenganyi: ni 'l govern las hi donará, ni 'ls diputats estarán sempre disposats á votarlas.

Pero no per aixó hi ha que desesperar. Existeix per obtenirlas, un medi segur y probat.

¿Preguntan quin medi es aquest? ¡La grippe!

L' última invasió de aquesta malaltia va produhir tal estrago entre las classes passivas, que á Madrid no més, las defuncions de cessants se calcula que importan 240,000 pessetas d' economia en lo pressupost.

Ja veurán com al últim los espanyols haurém de demanar á la divina Providencia que 'ns envihi una grippa cada trimestre.

En mitj de un esbalot parlamentari, va cridar en Martos, referintse als diputats de la majoria:

—Vaja, que 'l Sr. Sagasta los té molt mal ensenyats.

Sentir aixó y tirar-se'l á sobre va ser tot hú.

—¿Qué se calle! ¡Fuera!—cridavan los sagastins.

Pochs dias després, haventse de procedir al nomenament de la comissió que ha de informar sobre la divisió territorial pera l' elecció de diputats, lo guberna tenia senyalat un puesto pera 'ls amichs de D. Cristino.

Y en efecte, los diputats de la majoria van derrotarlo.

Se compren que D. Cristino perdi tot sovint lo tino;

pró desde aquells esquellots

D. Cristino ha fet á tots.

Una frase de un diputat republicá italiá, contra la política ruinosa de 'n Crispi.

«Ab las vostras expedicions á Massouah, intentéu fer una Africa italiana; pero fins ara sols havéu conseguit fer una Italia africana.

¡De punta!

Per Pasqua diuhen que vindrá á Barcelona 'l Sr. Salmerón, á propagar las doctrinas del nou partit republicá

que ha fundat, sens dupte porque no n' hi havia prou ab los que existian.

Ben vingut siga l' eminent filòsof.
 Jo no diré com aqueil zorrillista.

—A l' Assamblea de Madrid varem donarli 'l mico, y ara vé per Pasqua, á buscar la mona.

Y no ho diré per una rahó. Perque crech que 'ls zorrillistas casulans no poden regalar monas á ningú.

Fa ja molt temps que han acabat los ous.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Jo-ve-lla-nos.
2. ANAGRAMA.—Teodora-Dorotea.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Las tres alegrías.
4. INTRÍNGULIS.—Canti.
5. GEROGLÍFICH.—Per peras un peral.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans P. Brau, Un Socialista, A. de la Raspa y Un Belluguet; n' han endevinadas 4, Pep Miquel y Un Montanyés; 3, P. K. Dor; 2, Canari-groch y Salabrugas; y 1 no més, Mossén Baldiri.

XARADA.

M' agrada 'l prima-segona al prima-dos que vaig jo. pró més m' agrada qu' aixó, la tot, qu' es noya molt mona.
 Tres una primera-quart tan aixerida y riallera que ab ella voldria estar jo de prima-dos-tercera.

M. GARDÓ.

ANAGRAMA.

Un músich de la Bishal al venir á Barcelona, va dir á la seva dona:
 —Corra, total la tojal.

EUDALT SALA.

TRENCA-CLOSCAS.

CARMEN CELINA.

TONA.

Formar ab aquestas llettras la títol de una popular sarsuela castellana.

R. OJEDA LÓPEZ.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: útil de barco.—Segona: volátil.—Tercera: nom d' home.

QUIMET MORA.

GEROGLÍFICH.

CA feix MI

CREIX.

LLUIS ORELLU

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans F. Garcia Cladellas, P. K. Dor, Doloras Delgado, E. Magarrinya, L. Pérez, Aguilera, Gras Home, F. de Licor, Co-fa, J. F. M., Loiro, Chop y C., J. A. Petit, S. Padrós, P. Alas, Bufa trons, S. Maseras y Noy del Ganxo.—Lo que 'ns ennuia no fa per casa.

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Llorito Real, Pirracas, Llum y C., M. Gila Figueras, Ramón Ojeda López, F. Tiana, Enrich Petit, Cristófol Titella, Gat dels freres, D. O. y S., Un Marino d' aygua dolça y Sabaler de senyoras.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá O. P. (Reus): No acabém d' entendre lo que vol dirnos.—R. M. (Palleja): Fets concrets es lo que necessari y que tingan novetat. Las consideracions y comentarios no interessan al públich.—Antonet del Corral: De la remesa, aprofitarem lo Croquis á l' ayçada y alguns acudits.—Noy Cabo: La xarada encare que ben combinada, té una versificació detestable.—Srdnum A: Voldriam complaure'l, pero 'l primer epigrama es ordinari y 'l segon es flúix.—A. Menéndez: La poesia va bé; pero aquesta semana no hem pogut publicar-la.—L. C. Callicó: Los versos aniran.—P. P. T: Queda admes lo sonet.—Japel de l' Orga: 'l autorisém, sino que 'ns tindrem per molt honrats: aprofitarem un gerooglífich.—J. Mirambell: Publicarem lo sonet.—Follet: Va molt bé: gracias.—J. Aladern: Idem los traballs que 'ns envia, menos lo titol. que 'l trobem incorrecte.—Faló: Publicarem la composició.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

Ab tantas festas com hi ha á Barcelona, aquest serà l' aspecte dels carrers.

Y aixis tothom anirà á l' iglesia á deixarhi 'ls quartos.

La ciutat recobrarà 'l caràcter esplendorosament cristià que antes tenia.

Y als dependents que despatxin per no voler treballá 'ls dias de festa, las Juntas de catòlics los protegiran tot lo que pogan.

—Mestre 'l dia de festa no 's treballa!
—Donchs, com donaré menjá als meus fills?
—¡Que vajan á la Iglesia á rosegar sants!

Sintessis de la cosa: mentres hi hajan faldillas no faltaran sotanas.